

nende Ordning er med Hensyn til Arrest, Beslag og Udlæg truffen for den sjællandske Pensionskasse ved Allerhøieste Resolution af 18de Juni 1885.

ad § 13.

Naar det her er foreslaaet, at Spørgsmaal om Pensionering af Personalet — med Undtagelse af Generaldirektøren og de to første Lønningsklasser — henhøre under Indenrigsministerens endelige Afgjørelse, er dette især navnlig af Hensyn til det noget strengere Disciplinærforhold, som Bestyrelsen ved en Institution som Statsbanerne af Hensyn til Tjenestens Løb maa være i Stand til at hævde ligeoverfor Funktionærerne, deriblandt ogsaa de lavere tildelede og Arbejderne, der i Tilfælde af Efterladenhed i Tjenesten eller saadanne Forseelser, der ville gøre dem ubrugelige for denne, men som dog ikke falde ind under det kriminelle, ikke bør have Ret til Pension, hvorfor Indenrigsministeren i mødende Fald maatte afgjøre Spørgsmaalet, om en Pensionsret betingende utilregnelig Marsag til Afstedigelsen var tilstede eller ikke.

At Pensionsspørgsmaal for Generaldirektørens Bedkommende maa afgjøres af Domstolene, følger allerede af, at han er foreslaaet pensioneret efter de almindelige Pensionslove, men ogsaa med Hensyn til 1ste og 2den Lønningsklasse findes denne Afgjørelsesmaade at kunne forvares under særligt Hensyn til, at der er foreslaaet de Ansatte i disse Lønningsklasser tillagt kongelig Udnevnelse.

Det tagne Forbehold med Hensyn til særlig vedtagne Bestemmelser om Afgjørelsen af Pensionsspørgsmaal sigter til Overenskomsten af 1.—2. September 1880 om Statens Overtagelse af de sjællandske Baner.

ad Afsnit III. Fartplaner, Taxter, Politibestemmelser.

Det i Rigsdagssamlingen 1884—85 af Regjeringen forelagte Lovforslag om en midlertidig Ordning af Statsbanernes Bestyrelse gif bl. A. ud paa, at der senest for den i 1888 sammentrædende Rigsdag blev at fremsætte:

- Forslag til Lov om den endelige Organisation af Statsbanernes Bestyrelse;
- Forslag til Lov om Lønninger og Alderdomsforfølgelse for det ved Statsbanerne ansatte faste Personale;

c. Forslag til Lov om de Regler, som skulle lægges til Grund for Fasttættelsen af Taxter og Befordringsbestemmelser for Benyttelsen af Banerne med tilhørende Søforbindelser; samt

d. Forslag til Lov om de Foranstaltninger, som ville være at træffe for at sikre Ordenen paa Banerne m. v. samt betrygge disses Sikkerhed, dog kun forsaavidt de vedrøre Publikum.

Skjøndt det saaledes forelagte Lovforslag ikke blev vedtaget, har det dog været Regjeringens Hensigt, saavidt Forholdene tillode, indenfor den i Lovforslaget angivne Tidsfrist at søge at indfri de i dette indeholdte Tilfagn. For de under a. og b. omhandlede Forhold er dette især ved de i nærværende Lovforslag Afsnit I og II indeholdte Bestemmelser. Hvad derimod angaar de under c. og d. omhandlede Forhold, maa det anses for ønskeligt endnu at lade nogen Tid hengaa til de i saa Henseende fornødne Overveielser. Dels have de to hidtil adfæltte og efter saa forskellige Grundsætninger tidligere administrerede Baneomraader kun i den forholdsvis korte Tid af ca. 2 Aar været samlede under een Bestyrelse, og det er derfor vanskeligt for den ny Bestyrelse allerede nu fuldt ud at oversøe Rækkevidden af de Forslag, som i saa Henseende uden Præjudice for den kommende Tid kunde gjøres, og dels ere de økonomiske Forhold i det Hele for Tiden af en saa exceptionel, tilbørlig kritisk Natur, at det særlig nu maa være forbundet med Betænelighed at komme ind paa en Lovordning af Forhold, der staa i saa nær Forbindelse med Omsætningen i det Hele, som Tilfældet er med de her omhandlede.

Af disse Hensyn er det altsaa anset for rigtigt at udsætte en nærmere lovmæssig Ordning paa de omhandlede Omraader. For imidlertid ikke at udflyde en saadan Ordning i det Ubestemte, er der i Forslaget fastsat en rimelig Tidsfrist, inden hvilken det kan antages, at Forholdene have klaret sig saaledes, at det kan være muligt for Regjeringen at fremsætte Lovforslag desangaaende.

I Lovforslaget er man derfor gaaet ud fra, at der indtil Udløbet af den nævnte Tidsfrist maa tilkomme Indenrigsministeren i alt Væsentligt den samme Myndighed, som han for Tiden har paa disse Omraader, idet man alene har ment, at der burde tillægges Ministeren en Ret til at fastsætte mindre Bøder for de Forseelser, som kunne faa Betydning for Sikkerheden og Ordenen paa Banerne. Naar der i Forslagets § 16 er sat et Maximum for disse af 20 Kr. imod tidligere Lovforslag 200 Kr., er herved forment-